

ת"פ 46016/12/13 - מדינת ישראל נגד ראובן אברגל

בית משפט השלום ברחובות

16 יוני 2016

ת"פ 46016-12-13 מדינת ישראל נ' אברגל

לפני כבוד השופטת אפרת פינק
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשם
ראובן אברגל

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד נעה חסיד

הנאשם וב"כ עו"ד בקרמן

הכרעת דין

מבוא

1. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום החזיק הנאשם בבעלותו דירה ברחוב הנרקיס 3 בקריית עקרון. באותה תקופה התנהל נגד הנאשם תיק פשיטת רגל בפני כבוד השופטת ורדה אלשיך בבית המשפט המחוזי בתל-אביב. ביום 20.3.13 מונתה עורכת דין חנה אפרת קומט ככונסת נכסים על זכויות הנאשם בדירה מכוח החלטת כבוד הרשם דניאל הורוביץ, ראש ההוצאה לפועל בתל-אביב. באותה תקופה נוהלו נגד נכסי הנאשם מספר הליכים בהם נטלו חלק עורכי הדין מאיה ארבל, אוהד ביתרון ואורן הראל.

2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

3. לפי המיוחס בכתב האישום, במהלך ביצוע צו פינוי של דירת הנאשם ביום 5.8.13, התקשר הנאשם למשרדה של עורכת דין קומט ואמר לה את הדברים הבאים: עליה להפסיק את פינויו מהדירה ובמידה והדבר לא יעשה הוא ידאג לקחת את כל הנוגעים בדבר. בהקשר לכך נקב הנאשם בשמות עורכי הדין אורן הראל, מאיה ארבל, אוהד ביתרון, ובשמות השופטות אלשיך ויעקובוביץ'; "בית המשפט אמנם מוגן על ידי שומרים, אולם מחוץ לבית המשפט אין שומרים"; מי שרימה אותו ואת בית המשפט ישלם על כך; "חודש אלול בפתח ובחודש זה מחליטים מי לחיים ומי למוות"; המעשים שבוצעו "בבית המשפט ובירושלים" הם כלום לעומת מה שהוא מתכוון לעשות; כולם יתחרטו על כך שהוציאו אותו מביתו; אין לו מה להפסיד, שהוא אדם חולה בן 61 ואין לו בעיה לקחת איתו כמה אנשים וכולם יתנו את הדין מול בית דין של מעלה; אם המתלוננת לא רוצה לעשות טעות ולשלם על כך עליה לומר לשוטרים מיד להפסיק; כולם מושחתים

עמוד 1

וגם השופטים מקבלים כסף ו"אלשיך מחכה לקבל חלק מתמורת המכירה"; יש להם "לב של אבן" והוא ידאג "שהלב יהפוך לחתיכת בשר" ושהוא "משוגע", אין לו לאן ללכת ולא צריך את עזרת הרווחה; הוא חולה ועבר ניתוחים ואין לו מה להפסיד; עורכת דין קומט עשתה טעות והיה עליה להותיר את הדברים למנהל המיוחד ושרק הוא "ישלם על זה".

4. בכפירתו מסר הנאשם, כי חלק מהדברים המיוחסים לו לא נאמרו כלל וחלקם הוצאו מהקשרם ולא היו דברי איומים כהגדרתם בחוק העונשין.

גדר המחלוקת

5. באת כוח התביעה טענה בסיכומיה, כי יש ליתן אמון מלא בגרסת עדי התביעה, עורכת דין קומט ועורכי הדין אהוד מזרחי ויעקב דנינו, שתיארו כולם את דברי האיומים שאמר הנאשם עורכת דין קומט במהלך השיחה. המדובר בגרסאות המתיישבות זו עם זו ומחזקות האחת את רעותה. לטענתה, עדי התביעה, אשר שמעו את השיחה עם הנאשם, מסרו גרסה משותפת, שלפיה הנאשם איים על עורכת דין קומט, בשל מעורבותה בפינוי דירתו ועל מנת להניעה מהשלמת הפינוי. כל העדים גם תיארו את פחדם וחששם מהנאשם בעקבות השיחה. עוד טענה, כי ההיכרות של עדי התביעה עם הנאשם היתה על רקע פינוי בלבד, ואין להם כל אינטרס לשקר ולהעליל על הנאשם. עורך דין דנינו אף תיעד את הדברים שאמר הנאשם במהלך השיחה, כאשר עורכת דין קומט הוסיפה תוספות למסמך, לפי זכרונה. המדובר בתיעוד טבעי וסביר בנסיבות העניין.

6. עוד טענה באת כוח התביעה, כי אין לייחס מהימנות לנאשם, וזאת משום שהנאשם מסר גרסה בלתי סבירה, צמצם ממעשיו, ולא נתן כל הסבר לגרסת עדי התביעה ולמניע שלהם להעליל עליו. ניכר גם כי לנאשם כעס רב וטינה כלפי המתלוננת, בשל מעורבותה בפינוי ביתו. לטענתה, הנאשם גם הודה בחלק מהאמירות שיוחסו לו. כך למשל הודה הנאשם, כי אמר למתלוננת כי "תשלם על כך", ולא ניתן ליתן לדברים שבהם הודה הנאשם פרשנות לגיטימית, כאשר המתלוננת ביצעה את הוראות בית המשפט.

7. עוד הוסיפה וטענה באת כוח התביעה, כי גרסת השוטרים שליוו את הפינוי במסגרת פרשת ההגנה, לא העלתה ולא הורידה מהעדויות שבתיק, הואיל והשוטרים לא שמעו את שיחת הטלפון ואינם יכולים להעיד על אודות תוכנה.

8. בא כוח הנאשם טען בסיכומיו, כי אין לייחס מהימנות לגרסת עדי התביעה וזאת ממספר טעמים: השיחה לא הוקלטה; עורכת דין קומט לא ניתקה את הטלפון במהלך השיחה; עורכת דין קומט טענה כי השיחה תועדה בזמן אמת. אולם, המזכר שתיעד את השיחה נוסח בלשון עבר, עבר שינויים ואינו מקורי ואוטנטי; תיעוד השיחה לא הוגש למשטרת גבעתיים; יתר על כן, המדובר היה בשיחה ארוכה וברי כי רק חלקה תועד וחלק מהדברים שאמנם נאמרו, הוצאו מהקשרם; עורכת דין קומט טענה כי הנאשם צעק במהלך השיחה, אולם השוטרים שהיו נוכחים בפינוי לא שמעו צעקות או איומים; חזקה כי אם הנאשם היה נוהג באופן מאיים בפני השוטרים שהיו במקום, היו השוטרים מתעדים זאת ופועלים בהתאם; אין היגיון בטענה כי לאחר שהנאשם איים על עורכת הדין קומט מסר לשוטר את הטלפון.

9. עוד טען, כי לעדי התביעה מניע לשתף פעולה עם עורכת דין קומט בעלילה נגד הנאשם, בהיותם שכירים שלה. שלושת עדי התביעה גם נסעו יחדיו למשטרה. לטענתו, הנאשם אמר חלק מהדברים, ועורכת דין קומט ידעה שהיא פעלה שלא כחוק וככל הנראה היה בכך כדי להביאם להגשת תלונת שווא.

10. עוד הוסיף וטען, כי יש לייחס את מלוא המהימנות לנאשם, אשר מסר כי לא אמר חלק מהדברים שיוחסו לו, אמר דברים "בדרכי נועם" וחלק מדבריו הוצאו מהקשרם. לטענתו, הדברים שאמר הנאשם לא מהווים דברי איומים. עוד

טען, כי הנאשם הזכיר את שמות עורכי הדין הקודמים שטיפלו בדבר כמי שהונו אותו, ומסר כי לא "ייתן יד" שהדבר יימשך. יתר על כן, עדויות השוטרים שהיו בסמוך לנאשם בעת הפינוי ולא שמעו צעקות או אימים - מחזקות את גרסתו של הנאשם.

11. לכך יש להוסיף, כי הנאשם לא נחקר במשטרה לגבי חלק מדברי האיומים שיוחסו לו, ומכאן שלא ניתן להרשיעו באמירתם. עוד טען, כי גם בבית במשפט לא נחקר הנאשם נגדית על חלק מהאיומים המיוחסים לו.

דין והכרעה

גרסאות העדים והערכת מהימנותם

12. ביום 20.3.13 בצעה המשטרה צו פינוי של דירת הנאשם. באותה העת היה הנאשם בדירה יחד עם שוטרים שבצעו את צו הפינוי. במהלך הפינוי שוחח הנאשם בטלפון עם עורכת דין קומט.

13. המחלוקת עיקרה בדברים שאמר הנאשם במהלך השיחה. ההכרעה בשאלה אם הנאשם אמנם איים על עורכת דין קומט באותה שיחה תידון בשני שלבים:

האחד, קביעת ממצאים עובדתיים בדבר הדברים שאמר הנאשם. ממצאים אלו מתבססים, רובם ככולם, על הערכת מהימנותם של העדים לשיחה. השיחה התנהלה בין הנאשם ועורכת דין קומט, ושניהם העידו לגבי השיחה והתנהלותה. כעדי תביעה העידו גם שניים מעובדי משרדה של עורכת דין קומט, אשר האזינו לשיחה שהתנהלה על רמקול - עורך דין מזרחי ועורך דין דנינו, שהיה בזמנו מתמחה במשרד. עורך דין דנינו אף ערך רישום של השיחה. יתר על כן, העידו גם מטעם הנאשם שני שוטרים אשר השתתפו בביצוע צו הפינוי במועד הרלוונטי, והיו נוכחים בדירה בעת שהנאשם שוחח עם עורכת דין קומט;

השני, קביעה משפטית אם יש בדברים שאמר הנאשם לעורכת דין קומט משום דברי אימים.

14. אפתח בדיון העובדתי ובקביעה מה אמר הנאשם לעורכת דין קומט במהלך השיחה.

15. תחילה לגרסתה של עורכת דין קומט.

בעדותה מסרה עורכת דין קומט, כי באותה העת התנהל תיק פשיטת רגל נגד הנאשם בפני כבוד השופט ורדה אלשיך בבית המשפט המחוזי בתל-אביב. היא ייצגה תאגיד בנקאי שהנאשם היה חב לו כסף. במסגרת ההליכים, החליט בית המשפט שיש למכור את דירת הנאשם לתועלת כלל הנושים. הליך המימוש התנהל בלשכת ההוצאה לפועל בתל-אביב ורשם ההוצאה לפועל נתן צו פינוי לחודש יוני 2013. בעקבות זאת, ניתנה הודעה למשטרה ונשלח קבלן מוסמך מטעם ראש ההוצאה לפועל. באחד הימים התקשר אליה הקבלן, רפאל מסיקה, ומסר כי ביקר בבית הנאשם, והלה אמר כי הוא מתכוון להתבצר ולפוצץ בלוני גז. לפיכך, ביטלה את הפינוי ודיווחה למשטרה, לרשם ההוצאה לפועל ולבית המשפט המחוזי. מועד הפינוי נקבע בעקבות זאת בהתאם להיערכות, וללא מועד ידוע מראש.

עוד מסרה, כי ביום 5.8.13 הובא הנאשם למשטרת רחובות ומשם ליוו אותו השוטרים לדירה, על מנת שיפקחו על האריזה. בשעה 12:00 לערך התקשר אליה הנאשם. השיחה התנהלה על הרמקול, כאשר בחדר היו נוכחים עורך דין מזרחי ועורך דין דנינו, שהיה מתמחה באותה העת. השיחה התנהלה בצעקות, תוך כדי שהנאשם מאיים עליה בצורה בוטה ומפחידה מספר פעמים במהלך השיחה. הנאשם דרש להפסיק את הפינוי וההליכים תוך שהוא מודיע "שמאוד כדאי לה שזה מה שיקרה" וגם אמר ש"חבל שלא השאירה את העבודה המלוכלכת לאחרים", קרי לעורך דין ביתרון,

שהוא המפרק. הנאשם גם דרש "להפסיק את הפינוי שאחרת לא יהיה לה טוב". לדבריה, אינה זוכרת את המינוח המדויק שבו עשה הנאשם שימוש. הנאשם גם הוסיף ש"חבל שלא היה לה שכל להשאיר את העבודה המלוכלכת לעורך דין ביתרון או עורך דין אורן הראל", שהתעסקו בפירוק, כדי שרק הם ייפגעו. עוד איים הנאשם, כי "מה שקרה בבאר שבע ובירושלים זה כאין וכאפס לעומת מה שמתכנן לעשות" ו"שהיא תשלם ביוקר". הנאשם חזר על כך מספר פעמים בווריאציות שונות. לדבריה, הנאשם אמר דברים עלו על רקע רצח שני עורכי דין, אב ובת, בירושלים, ואירוע נוסף שאירע בבנק הפועלים בבאר שבע שבו רצחו 6 אנשים על רקע חוב. הנאשם גם הוסיף שאין לו מה להפסיד ולא אכפת לו להתאבד ולקחת איתו את כל מי שעשה לו רע. עוד ציינה, כי ניסתה להרגיע את הנאשם ואמרה לו "הבנתי שאתה אדם שומר מצוות, אסור לרצוח ולהתאבד". אולם, במקום שהדברים ירגיעו את הנאשם, הנאשם צעק עליה שלא תחנך אותו ותטיף לו. הנאשם גם ציין, כי "מה פתאום היא אומרת לו מה מותר ואסור לפי ההלכה", שכאן זה עולם השקר ובעולם האמת כבר ידע להצדיק את עצמו. משם השיחה גלשה לכך שעומדים לפני ראש השנה ויום כיפור ויש לזכור שבזמן הזה יש החלטה "מי יחיה ומי ימות". לאחר מכן אמר הנאשם שחבל שתימנה עם כל האנשים שהוא יבוא עמם בחשבון, ורדה אלשיך, שופטת שלום כלשהי, אורן הראל ומאיה ארבל ממשרדו, וכן עורך דין ביתרון. לדבריו, לכל האנשים הללו יש "לב של אבן" וכשהוא יגמור איתם ויהיה להם "לב של בשר". עוד אמר הנאשם, שכאשר יגמור עם כל מי שהיה מעורב בפרשה, לא יהיו עוד פינויים בישראל. לעמדתה, התכוון במילים פשוטות שיהרוג אותה.

עוד הוסיפה עורכת דין קומט, כי היא עוסקת בתחום קשה, ומבינה שאנשים עשויים להיות נסערים בנסיבות מעין אלו ולפיכך ניסתה לדבר אל ליבו של הנאשם. במהלך השיחה אף אמרה לנאשם שהוא יכול עדיין לפדות את החוב, על מנת להרגיע את העניינים. במהלך השיחה הנאשם העביר את הטלפון לאחד השוטרים, אולם השיחה התנתקה.

לדברי עורכת דין קומט, המתמחה ביצע תרשומת של עיקרי הדברים, אולם הוא לא הספיק לרשום הכל, ולאחר השיחה, היא עברה על התרשומת הוסיפה דברים בכתב ידה. עורכת דין קומט סימנה את הדברים שהוסיפה במזכר. עוד ציינה, כי הואיל ומדובר היה באירוע חריג וחמור, היא דיווחה עליו ליועצת המשפטית של המשטרה שליוותה את האירוע, וזו המליצה לה לפנות מיד למשטרה ולהגיש תלונה, ואמנם מיד לאחר מכן הגישה תלונה נגד הנאשם (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 28 - 40).

16. לא מצאתי קשיים של ממש בגרסתה של עורכת דין קומט, אשר הותירה רושם מהימן ביותר. לא מצאתי בגרסתה תמיהות או סתירות, והשתכנעתי כי מדובר בגרסה עקבית, קוהרנטית והגיונית, העולה בקנה אחד עם מהלך האירועים. לפי גרסה זו, בעקבות מעורבותה של עורכת דין קומט בביצוע הפינוי של דירת הנאשם, כעס הנאשם עד מאוד וניסה למנוע את הפינוי, בין היתר באמצעות איומים כלפי עורכת דין קומט. יתר על כן, גרסתה של עורכת דין קומט תואמת במלואה את גרסאותיהם של עורך דין מזרחי ועורך דין דנינו, אשר שמעו את השיחה על רמקול ועורך דין דנינו אף ביצע תרשומת שלה. גם לא מצאתי כל פגם בכך שעורכת דין קומט לא הקליטה את השיחה. הסבריה של עורכת דין קומט כי משרדה לא נוהג לערוך הקלטות וגם לא ערוך לכך, הוא סביר והגיוני. לגרסתה גם נמצאו מספר חיזוקים, ולכך אשוב בהמשך.

17. למעשה, התמיהה היחידה שמצאתי אשר לגרסתה של עורכת דין קומט עניינה בכך שהשוטרים שהיו יחד עם הנאשם בביתו בעת עריכת השיחה, לא תיעדו כל אירוע חריג. גם לכך, אשוב ואדרש לאחר בחינת גרסאותיהם של השוטרים.

18. חיזוק ממשי לגרסתה של עורכת דין קומט ניתן למצוא בעדויותיהם של עורך דין מזרחי ועורך דין דנינו.

19. בעדותו מסר עורך דין מזרחי, כי משרד עורכי הדין של עורכת דין קומט הוא משרד קטן ולרוב כולם מעודכנים בדבר אירועים חריגים. באותה העת ייצגו נושה מובטח וניתנה החלטה של בית המשפט לממש את דירת הנאשם. הפינוי

היה קבוע תחילה לחודש יוני 2013 וערב הפינוי התקשר קבלן ההוצאה לפועל והודיע לעורכת דין קומט שהנאשם איים להתאבד. עורכת דין קומט סיפרה לו על כך למחרת, ובהמשך לכך היא יצרה קשר עם המשטרה והוחלט לבטל את הפינוי ולקבוע פינוי גמיש, על מנת שיהיה בידי המשטרה להיערך בהתאם.

עוד הוסיף, כי ביום 5.8.13 התקשר הנאשם למשרד, הזדהה בשמו וביקש את עורכת דין קומט, הוא מסר לה את הטלפון, והיא ניהלה את השיחה על רמקול. בחדר היה גם המתמחה. בתחילה, ביקש הנאשם כי יבוטל הפינוי, היו לו טענות לגבי תשלומים. עורכת דין קומט מסרה כי לא תבטל את הפינוי משום שניתנה הוראה של בית המשפט. בהמשך השיחה "הפכה קודרת" הנאשם איים ואמר שהוא "ייקח אותם איתו", ופירט את מי שעשה לו עוול: השופט ורדה אלשיך, השופטת יעקובוביץ, המנהל המיוחד אורן הראל, עורכת דין מאיה ארבל ממשרד המנהל המיוחד ושמות נוספים, שציין במשטרה. עורכת דין קומט ניסתה להרגיע את המצב ופנתה לפאן הדתי של איסור התאבדות. אולם, הנאשם אמר שהוא לא חושש מבית משפט של מעלה והוא זה שנותן את העונשים. הנאשם גם איים באומרו: "מה שקרה בבאר שבע ומה שקרה בירושלים זה כלום מה שיקרה לאותם אנשים שעוולו כלפיו".

לדברי עורך דין מזרחי, באותה תקופה היו מספר מקרים של פגיעות בעורכי דין ובעובדי בנקים. בבאר שבע, אדם נכנס לבנק, ירה והרג אדם, ואילו בירושלים, אדם הגיע למשרד עורכי דין וירה בעורך דין ובתו. מכאן, שהיה נהיר, כי כוונת הנאשם לדברי איומים, ולא ניתן היה להבין את הדברים באופן אחר, ובפרט כאשר לא היה כל עניין משותף בין הנאשם וביניהם הקשור לבאר שבע או לירושלים.

עוד ציין, כי עורכת דין קומט היתה מאוד חיוורת לאורך השיחה וניסתה בכל דרך להרגיע את הנאשם. במהלך רוב השיחה, הקשיבו הוא והמתמחה לשיחה, כאשר בשלב מסוים הוא יצא למזכירות לזמן קצר. לדבריו, אין במשרד אמצעי הקלטה, ומכאן שהשיחה לא הוקלטה. בסיום השיחה, העביר הנאשם את הטלפון לשוטר שהיה עמו ועורכת דין קומט שוחחה עמו. עוד הוסיף, כי לאחר סיום השיחה פנו למשטרת גבעתיים להגשת תלונה, וזו הפנתה אותם למשטרת רחובות, שם הוגשה בסופו של דבר התלונה (**שם**, בעמ' 8 - 15).

20. גם עורך דין מזרחי הותיר רושם מהימן ביותר, ולא מצאתי סתירות או פרכות כלשהן בגרסתו. כאמור, גרסתו של עורך דין מזרחי עולה בקנה אחד עם גרסתה של עורכת דין קומט, והעדויות מחזקות האחת את רעותה.

21. עורך דין דנינו מסר בעדותו, כי משרד עורכי הדין קומט, שבו התמחה באותה העת, טיפל בתיק המימוש של דירת הנאשם והוא ליווה את עבודת עורכי הדין. לדבריו, האווירה היתה מאוד לא נעימה והיה מתח רב סביב הנאשם במשך התקופה שקדמה לאירוע.

כן מסר, כי ביום 5.8.13 פינו את הנאשם מדירתו, לאחר שנקבע מועד פינוי גמיש בתיאום עם המשטרה. עוד ציין, כי הנאשם התקשר למשרד, עורך דין מזרחי ענה לשיחה וקרא לעורכת דין קומט, שניהלה את השיחה על רמקול בשל רגישות התיק. השיחה התנהלה בחדר המשותף של עורך דין מזרחי ושלו, והם נכחו בשיחה.

תחילה ניסה הנאשם להניע את עורכת דין קומט מהפינוי ואמר שכדאי שהפינוי יופסק. הנאשם הזכיר את כל בעלי התפקידים שהיה להם קשר לתיק, ואמר לה שהיא עושה טעות בכך שהיא "מתעסקת" עם התיק. כן ציין, כי כולם עושים לו עוול, השופטת אלשיך, יעקובוביץ, המנהל המיוחד, מאיה ארבל. הנאשם גם איים שיתאבד וייקח את כולם איתו יחד. הנאשם הוסיף, שמדובר בחודש אלול, והמקרה הוא "כאין וכאפס" לעומת מה שקרה בירושלים ובבאר שבע. לטענת עורך דין דנינו, היה באותה העת גל של אנשים שירו בעורכי דין ובעובדי בנק, וברי כי הדברים נאמרו בהקשר זה. עוד אמר הנאשם שבתי משפט בחוץ לא מוגנים.

לדבריו, הנאשם היה מאוד טעון וכעוס, ואילו עורכת דין קומט, שהיא אישה דתייה, ניסתה לדבר על ליבו ואמרה לו

שאסור להתאבד ואסור לרצוח אנשים. אולם, הנאשם אמר "פה זה עולם השקר" ושבת דין של מעלה יבין את מה שהוא אומר לאור מה שעשו לו.

עוד הוסיף, כי ערך מזכר במהלך השיחה על מה שנאמר בשיחה, ועורכת דין קומט הוסיפה מספר דברים בכתב ידה. את המסמך העביר למשטרה (**שם**, בעמ' 16 - 25).

22. השתכנעתי שיש לייחס גם לעדותו של עורך דין דנינו אמן מלא. המדובר בעדות קוהרנטית, רציפה וסבירה, העולה בקנה אחד עם עדויותיהם של עדי התביעה הנוספים.

23. לעדויותיהם של עדי התביעה, שהיו שותפים לשיחה עם הנאשם, ישנם מספר חיזוקים.

24. חיזוק ראשון מצאתי בתיעוד השיחה שערכו עורך דין דנינו ועורכת דין קומט (**ת/2**). מדובר במזכר שערך עורך דין דנינו במהלך השיחה ובתומה והוא למעשה משקף את עדויותיהם של עדי התביעה. המדובר במזכר שנערך בזמן אמת, או לכל היותר מיד לאחר השיחה. גם לא מצאתי כל פסול בהשלמות שערך עורכת דין קומט למזכר בדיעבד. טבעי וסביר, שכאשר עורכים מזכר במהלך שיחה, נדרשות אחריו השלמות ותיקונים. יש לזכור, כי מדובר במזכר שאין חובה לערכו - וכפי שנמסר, הוחלט לרשמו כאשר התברר שהשיחה מתפתחת לכדי איומים. גם הסבריה של עורכת דין קומט, כי ייתכן וטייטה של תיעוד השיחה נרשמה במהלכה וחלק מהרישום נערך בדיעבד, הוא סביר והגיוני בנסיבות העניין. עורך דין דנינו הפגין כנות רבה כאשר מסר כי אינו זוכר אם רשם תחילה טייטה ורק לאחר מכן העתיקה למזכר מסודר. העיקר הוא, שלא מצאתי בכך כל פסול, ומדובר בפרקטיקה סבירה ביותר בנסיבות העניין, שבהן נרשם תיעוד בזמן אמת, באופן לא מסודר, ולעיתים יש צורך בהשלמות מתוך הזכרון, כפי שאירע במקרה זה, כאשר עורכת דין קומט השלימה את המזכר.

25. חיזוק נוסף לעדויות מצאתי בדבריה של עורכת דין קומט כי דיווחה לכונס הנכסים על השיחה.

26. כן מצאתי חיזוק למהימנות גרסאותיהם של עדי התביעה בכך שפנו למשטרה מיד לאחר האירוע. לא מצאתי כל פסול בכך שהשלושה פנו תחילה לתחנת המשטרה ברמת גן, שהיא תחנת המשטרה הסמוכה, ותחנה זו הפנתה אותם לרחובות. גם אם השלושה נסעו במשותף לרחובות, אין בכך כדי לפגוע במהימנותם.

27. לאחר שבחנתי את עדויותיהם של שלושת עדי התביעה הגעתי למסקנה, כי יש לייחס להם את מלוא המהימנות. המדובר בשלוש עדויות העולות בקנה אחד זו עם זו ומחזקות האחת את רעותה. גם לא מצאתי כל טעם מדוע השלושה יחברו להעליל עלילה נגד הנאשם. עוד יש להוסיף, כי הנאשם אישר בגרסתו חלקים מהותיים מתוך דבריהם של עדי התביעה, ויש בכך גם כדי להצביע על כך שהשלושה לא חברו לרקמת עלילה ללא כל בסיס.

28. עתה לגרסתו של הנאשם.

בחקירתו במשטרה ובעדותו מסר הנאשם, כי צו הפינוי הוצא בשגגה. לדבריו, תחילה נפתח נגדו תיק הוצאה לפועל בגין אי תשלום משכנתא ובעקבות משא ומתן עם עורך הדין נסגר התיק. עם זאת, התיק "הורץ", כך לטענתו, בלי ידיעתו. המפרק, עורך דין ביתרון, טען כי הנאשם עדיין חייב כסף לקופת הפירוק, "עשו מחטף" ובית המשפט המחוזי בתל אביב הכריז עליו פושט רגל.

בהמשך לכך, ביום 4.8.13 הגיעו אליו שוטרים והודיעו לו, כי הוא חייב להתפנות למחרת מביתו. לאחר שהסביר להם שהצו בטעות יסודו, סיכמו כי יגיע לתחנת המשטרה בשעה 09:00 למחרת. כאשר הגיע לתחנה עם המסמכים, פגש את אייל כהן, מסר לו מסמכים "המעידים על העוולות שנעשו", עלה למחלקה המשפטית, אולם נאמר לו שיש צו של בית

המשפט ולא ניתן לבטל את הפינוי. לפיכך התלווה אל השוטרים לדירה ונציגי ההוצאה לפועל שבצעו את הפינוי. מדובר היה בדירה בת 2 חדרים, עם מרפסת שנסגרה. כאשר החל הפינוי, היתה המולה בתוך הבית והוא יצא לממ"ד. לטענתו, שוטר היה צמוד אליו והוא החליט להתקשר אל עורכת דין קומט ולהתחנן על ליבה. בשיחה עמה, הסביר לה שאין לו כל עניין עם הבנק, והוא משלם משכנתא משך 21 שנים. עוד ציין, כי התקשר אליה פעם או פעמיים קודם לכן, וביקש להיפגש על מנת להגיע להסכמות, אולם היא לא הסכימה לכך. לדבריו, "אם היה צועק" או "מאיים" היה צריך להיות טיפש, משום שהיה מוקף כל העת בשוטרים ואחד השוטרים היה צמוד אליו ושמע כל דבר שאמר. הנאשם הודה, כי במהלך השיחה ביקש להפסיק את הפינוי. כן הודה שציין את שמות עורכי הדין שצינה עורכת דין קומט, אולם לא בהקשר של איומים, אלא כמי שהיו מעורבים בתיקו, ורימו את בית המשפט. עוד הודה הנאשם, כי אמר שמדובר בחודש אלול שהוא חודש הרחמים והסליחות, ו"יש אדם הקונה עולמו ברגע". הנאשם ציין, כי הוא לא זוכר שציין "באר שבע וירושלים", ומכאן ש"אולי" עורכת דין קומט המציאה זאת, לאור המקרים שהיו זמן קצר לפני כן. הנאשם גם הודה כי אמר ש"הם יתחרטו". עוד טען הנאשם, כי עדי התביעה העידו "שקרים, הבלים, ובדיות", והוא לא אמר את הדברים המיוחסים לו. לדבריו, לאחר סיום השיחה עם עורכת דין קומט, סבר שעלה בידו לעצור את הפינוי ומטעם זה העביר את השיחה לשוטר איל כהן שהיה במקום (ת/1; פרוטוקול הדין, בעמ' 41 - 49).

29. מצאתי קשיים בלתי מבוטלים בגרסתו של הנאשם: בראש ובראשונה לא מצאתי כל הסבר בגרסתו של הנאשם, ולו ראשוני, מדוע יחברו שלושה עורכי דין על מנת להעליל נגדו עלילה, וזאת גם אם אני מניחה כי הם קשורים זה בזה בקשרים מקצועיים. עורכת דין קומט היא בעלת תפקיד מטעם בית המשפט, ולא אירע כל אירוע חריג בתיק, שהיה יכול להצדיק רקימת עלילה, יחד עם האחרים, נגד הנאשם. הנאשם אמנם טען, כי הרקע לעלילה היה בכך שניסה משך תקופה ארוכה להיפגש עם עורכת דין קומט, והיא סירבה לפגשו. אולם, טענתו זו רק מחזקת את גרסת עדי התביעה, כי הנאשם כעס מאוד על עורכת דין קומט בשל מעורבותה בהליך הפינוי והיא אינה תומכת כלל בטענותיו בדבר העלילה; הנאשם הודה כי יצר עם עורכת דין קומט קשר במועד הרלוונטי, על מנת להניעה מביצוע הפינוי, ויש בכך כדי לספק הסבר כיצד התגלגלה השיחה לכדי דברי איומים; התרשמתי גם במהלך עדותו של הנאשם כי הוא עודנו כועס מאוד על נקיטת כלל ההליכים המשפטיים נגדו, וכן כי הוא מלא טענות כלפי כל בעלי התפקידים וגם בכך יש כדי לספק את הרקע לשיחת האיומים; יתר על כן, טענתו של הנאשם כי היה רגוע במהלך השיחה ודיבר אך ורק "דברי נועם", אינה עולה בקנה אחד עם היגיון הדברים, היותו נוכח בפניו, וטענותיו נגד עורכת דין קומט ובעלי התפקידים המעורבים; בפיו של הנאשם היו טענות רבות כלפי ההליכים המשפטיים. הנאשם טען כי כל המעורבים "זיפו", "הונו", וכי הפינוי היה לא חוקי. כל הטענות הללו, בניגוד להחלטות שיפוטיות, נטענו בעלמא וללא שהוכח בסיס משפטי או עובדתי כלשהו לטענות; הנאשם הגיב לדברים שיוחסו לו בדבר מה שאירע בבאר שבע ובירושלים באומרו, כי "הם הקדימו תרופה למכה שאני לא יעשה משהו או אפעל נגדם". טענה זו של הנאשם, כאילו עדי התביעה המציאו כי אמר משהו על מנת למנוע את מעשיו, היא מופרכת וגם אין בה כל הגיון, ולא ראשוני. אין זאת אלא כי יש בתגובתו זו כדי להעיד על אי אמירת אמת.

30. לכל זאת יש להוסיף, כי הנאשם הודה, למעשה, כי אמנם אמר רבים מהדברים שיוחסו לו: הנאשם הודה כי אמר בשיחה "שישלמו על כך". אולם טען, כי כוונתו היתה לתשלום בדרכים לגיטימיות; הנאשם הודה כי אמר שאם עורכת דין קומט "לא רוצה לעשות טעות ולשלם על כך, עליה להפסיק מיד את הפינוי"; הנאשם הודה, כי הזכיר את חודש אלול, אולם טען כי היה זה בהקשר של חודש הרחמים והסליחות; הנאשם גם הודה כי הזכיר את שמות עורכי הדין שהיו מעורבים בהליך, אולם לטענתו הזכיר אותם בהקשר של מי שהונו את בית המשפט; כן הודה כי הזכיר את שמות השופטים; הנאשם גם הודה כי אמר בשיחה שהוא אדם חולה; כאשר הנאשם נשאל אם אמר שהמעשים שבירושלים ובבאר שבע זה כלום לעומת מה שיעשה, אמר תחילה כי אינו זוכר אם אמר את הדברים, ורק לאחר שנדרש להשיב "ברחל בתך הקטנה" אמר שהדברים "לא נאמרו מפיו".

31. כאן המקום להוסיף, כי לא מצאתי כל פגם בחקירת הנאשם. הנאשם נחקר באופן כללי על השמעת איומים

בשיחה ורוב רובן של האמירות המיוחסות לו גם הוטחו בפניו באופן ספציפי. גם אם נשמט משפט כזה או אחר מהדברים שהוטחו בו, אין בכך כדי להשליך כלל על החקירה או על הכרעת הדין.

32. עוד העידו מטעם הנאשם שני שוטרים, אייל כהן ובר ורטהיים, שליוו את הפינוי מדירתו.

33. בעדותו מסר השוטר אייל כהן, כי הוא התלווה לנאשם במועד הפינוי, יחד עם שני בלשים, והפינוי בוצע בצורה חלקה וללא כל אירוע חריג. לטענתו, הוא לא היה צמוד לנאשם במהלך הפינוי, וגם לא היה במהלך כל הפינוי בדירה, ואחד הבלשים היה אמור להיות עמו. כהן גם לא ידע לומר היכן היה הנאשם במהלך הפינוי.

עוד הוסיף, כי במהלך הפינוי, הנאשם ביקש ממנו כי ישוחח עם עורכת הדין, אולם לא היתה קליטה ולא הבין מה היא רוצה. מכל מקום, עורכת הדין לא אמרה לו שהנאשם מאיים עליה (שם, בעמ' 51 - 54).

34. בעדותו מסר השוטר בר ורטהיים, כי התלווה במועד הרלוונטי לפינוי של הנאשם, והוא "היה צמוד" לנאשם, על מנת למנוע פגיעה עצמית, הואיל והנאשם היה נסער ואמוציונאלי. עם זאת, נתן לנאשם "חופש פעולה", תוך ששמר על קשר עין עמו. לדבריו, הנאשם לא עשה פרובוקציה כלשהי במהלך הפינוי.

עוד הוסיף, כי זכור לו שהנאשם שוחח בטלפון, אולם הוא אינו זוכר עם מי. לדבריו, גם לא היתה התלהמות כלשהי בשיחה. השוטר ורטהיים הוסיף, כי לא הקשיב לשיחה ולא יודע לומר דבר על הנאמר במהלכה (שם, בעמ' 55 - 56).

35. לא מצאתי כי יש בעדויותיהם של השוטרים כדי לתרום באופן ממשי להכרעת הדין. אין לי כל סיבה לפקפק במהימנותם של השוטרים, אולם בסופו של דבר, שני השוטרים מצינים כי לא הקשיבו לשיחה בין הנאשם ובין עורכת דין קומט. נכון אמנם, כי התיאור של השוטרים בדבר התנהלותו של הנאשם אינו עולה בקנה אחד עם התיאור שמסרה עורכת דין קומט, שלפיו הנאשם צעק והתרעם במהלך השיחה. עם זאת, השוטרים מודים כי לא היו צמודים לנאשם. יתר על כן, לאור קשיי הקליטה שהיו בשיחה, גם לא מצאתי מקום לייחס משקל של ממש לעובדה, כי עורכת דין קומט לא אמרה דבר לשוטר בדבר האיומים שהשמיע הנאשם.

האם הוכח כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו?

36. כאשר אני בוחנת מחד גיסא את גרסאות עדי התביעה, עורכת דין קומט, עורך דין מזרחי ועורך דין דנינו, ומאידך גיסא את גרסתו של הנאשם, לא נותר ספק בליבי כי יש להעדיף את גרסתם של עדי התביעה. המדובר בגרסה הגיונית, קוהרנטית, ונעדרת סתירות, שנמצאו לה מספר חיזוקים. לפי גרסה זו, הנאשם ניסה באמצעות איומים להניע את עורכת דין קומט מביצוע הפינוי לפי צו בית המשפט. מכאן, שמצאתי שיש לייחס לגרסת עדי התביעה את מלוא המהימנות. לעומת זאת, גרסתו של הנאשם, שלפיה חברו השלושה על מנת להעליל עליו עלילה, אינה סבירה, רצופת תמיהות, ואין ליתן בה אמון של ממש.

37. גם לא מצאתי כל רלוונטיות לשאלות בדבר הטעמים לפינוי וכיצד התבצע הפינוי, שלא זה מקומם בהליך פלילי המייחס לנאשם ביצוע איומים במהלך שיחת טלפון.

38. האם הדברים שאמר הנאשם הם בגדר "דברי איומים"?

לפי סעיף 192 לחוק העונשין: "המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו ... בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

הקביעה אם תוכן ביטוי הוא מאיים נעשית לפי אמת מבחן אובייקטיבית (ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל (מג)3) עמוד 8

373 (6.9.89); רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 95, בעמ' 109 (4.1.06). ניתן לזהות איום אסור לפי הנסיבות שבהן נותן הביטוי והמסר הגלום בו. יש שהמסר והנסיבות הופכים את הביטוי מאזהרה לאיום אסור (ע"פ 3779/94 חמדני נגד מדינת ישראל נב(1) 408 (11.2.98)).

על קושי זה, הטמון בהגדרתה של עבירת האיומים, עמד כבוד השופט (דאז) אהרן ברק בפסק הדין בעניין ליכטמן, כדלקמן:

"עבירת האיומים (סעיף 192 לחוק העונשין) קשה היא. תחומי התפרסותה אינם ברורים. המקרים הקיצוניים אינם מעוררים קושי. מקרי הביניים מעוררים לעתים קרובות בעיות קשות של תיחום הגבול בין אמירה מותרת לבין איום אסור. דומה כי הטעם לכך נעוץ בערכים אשר עליהם באה העבירה להגן. ערכים אלה הם בעיקר השלווה הנפשית, הביטחון וחירות הפעולה של הפרט..." (שם, בעמ' 384).

כדי לקבוע אם תוכן הביטוי עולה כדי איום, על בית המשפט לבחון "...אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום" (פסק דין חמדני, לעיל, בעמ' 415). בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת במנותק מן הנסיבות אלא בתוך ההקשר שבו ניתן הביטוי. בית המשפט יבחן את הנסיבות שאפפו את מסירת הביטוי ואת הנסיבות שבהן הוא נקלט. כמו כן יבחן בית המשפט את המסר שהיה גלום בביטוי (פסק דין חמדני, לעיל, בעמ' 416). עוד נפסק, כי מבחן ההקשר ישמש לבחינת יסודותיה של עבירת האיומים, ובכלל זה יש לשאול שלוש שאלות: מה אמר, או מה עשה במקרה של איום במעשה? מי אמר? ומדוע אמר? (ע"פ 6368/09 זקן ואח' נ' מדינת ישראל (12.7.10)).

39. במקרה הנדון, מצאתי כי הדברים שאמר הנאשם לעורכת דין קומט במהלך השיחה הם דברי איומים, וזאת בהצטרף מספר נסיבות: הנאשם אמר את הדברים במטרה להניע את עורכת דין קומט מביצוע תפקידה לפי צו בית משפט; הנאשם אמר מספר אמירות מצטברות, שהיה בהצטברותן כדי להטיל מורא לפי מבחן האדם האובייקטיבי. כאן המקום לציין, כי המבחן הוא של אדם אובייקטיבי בנסיבות דומות למקרה דנן, דהיינו בעל תפקיד מטעם בית המשפט המבקש לבצע את תפקידו. יתר על כן, ייתכן שלו היו חלק מאמירות אלו עומדות כשלעצמן לא היה בהן כדי לעבור, ולו מחמת הספק, את הרף של הגדרת עבירת האיומים. עם זאת, יש בהצטברות האמירות כדי להוות מסה קריטית המטילה מורא; גם הפרשנות שנתנו העדים לחלק מהדברים היא סבירה והגיונית בנסיבות העניין ובהתאם לקשר שבו נאמרו הדברים.

סוף דבר

40. הוכח כי הנאשם איים על עורכת דין קומט באומרו את הדברים הבאים: עליה להפסיק את פינויו מהדירה ובמידה והדבר לא יעשה הוא ידאג לקחת את כל הנוגעים בדבר. בהקשר לכך נקב הנאשם בשמות עורכי דין אורן הראל, מאיה ארבל, אוהד ביתרון, ובשמות השופטות אלשיך ויעקובוביץ'; בית המשפט אמנם מוגן על ידי שומרים, אולם מחוץ לבית המשפט אין שומרים; מי שרימה אותו ואת בית המשפט ישלם על כך; חודש אלול בפתח ובחודש זה מחליטים מי לחיים ומי למוות; המעשים שבוצעו "בבית המשפט ובירושלים" הם כלום לעומת מה שהוא מתכוון לעשות; כולם יתחרטו על כך שהוציאו מביתו; אין לו מה להפסיד, שהוא אדם חולה בן 61 ואין לו בעיה לקחת איתו כמה אנשים וכולם יתנו את הדין מול בית דין של מעלה; אם המתלוננת לא רוצה לעשות טעות ולשלם על כך עליה לומר לשוטרים מיד להפסיק; כולם מושחתים וגם השופטים מקבלים כסף ו"אלשיך מחכה לקבל חלק מתמורת המכירה"; יש להם "לב של אבן" והוא ידאג "שהלב יהפוך לחתיכת בשר" ושהוא "משוגע", אין לו לאן ללכת ולא צריך את עזרת הרווחה; הוא חולה ועבר ניתוחים ואין לו מה להפסיד; עורכת דין קומט עשתה טעות והיה עליה להותיר את הדברים למנהל המיוחד ושרק

הוא "ישלם על זה".

41. לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום י' סיוון תשע"ו, 16/06/2016 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

ידחה ליום 4.7.16 בשעה 08:30.

מובהרת לנאשם חובת ההתייבבות וכי לא יקבל הזמנה נוספת. עוד מובהר לנאשם כי במידה ולא יתייצב יוצא כנגדו צו הבאה וניתן יהיה לדון בהעדרו.

**ניתנה והודעה היום י' סיוון תשע"ו,
16/06/2016 במעמד הנוכחים.
אפרת פינק , שופטת**

הוקלדעלידישריתיחיא